

Solarken GnbeĒn

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Nisan 2015

Yolsuz kalmışım bir kez
Yersiz yurtsuz bir garip alt tarafı.
Sensiz kalmışım da
Demlenmiřim sessizliĒimde.
Gelmiřim sona
Girizgahında o terk ediřin
SıĒınaĒında küflü geçmişin.

Ramak kalmıştı oysa
Yelken aacaĒım yeni düřlere.
Hayaller bile karıştı kayıplara
Kuřlar göç etti edeli,
Sonbaharın efkarında
İtim içtim de
Yudum yudum hasreti
Geçmedi susuzluĒum
KuraklıĒında vahaların.

Nasıl da hamarattım bir zamanlar
Bir bir dizedim znleri
Gönül baĒına.
Topladım koruk düřleri de
SıĒdıramadım yere gĒe
Salkım saçak serdim benliĒi
Örtü misali yalnızlıĒıma.

Nksetmiřti iřiĒim haddinden fazla
Solarken gnbeĒn
Rengim çaldı karaya
Devinirken zaman geceye.
Bitiminde ufkun
Azgın dalgalarında ruhun
Ellerimle avuladım da gölgeleri
Bulamadım tek damla huzur.

Üç beş kırıntı baki kalan
Sıradan bir sokak
Oturduğumuz kırık masa.
Demsiz çayın tadı kadar acı
Dilimi yakan
Bitimsiz suskunluğumda.

Mevsimin efkarı mı ne
Başımda duman duman
Herkes geçti de
Bir ben geçemedim bu masaldan.
Bir varmış bile diyemeden
Tek bir elma idi düşen gökyüzünden.